

Ostrov sopek a velbloudů

LANZAROTE – KANÁRSKÉ OSTROVY

Popustíte-li uzdu fantazii, budete si při pohledu na zdejší krajinu připadat jako na Marsu. Vyprahlý ostrov Lanzarote je plný kamení a lávových polí. Přesně jako ze sci-fi filmů o misích na Rudou planetu. Ale kdo sem zavítá, nedá na něj dopustit.

FOTO: ARCHIV

Vinné révě se na lávových polích celkem daří.

Zelená barva jako by tady chyběla. Zato červená, žlutá, fialová, černá, šedivá, oranžová. To všechno jsou barvy lávy. A že jí je tady víc než dost. Ostatně svědčí o tom i dvě jména ostrova, která se v souvislosti s ním objevují. Jedno označuje Lanzarote jako Isla del Fuego, což znamená v překladu Ohňový ostrov. Druhé pak jako Isla de los Volcanos, tedy Ostrov vulkánů. Obě jména jsou víc než příznačná. Vždyť někdejších sopek a jejich kuželů tu lze na relativně malé ploše napočítat na tři stovky!

Na dosah Africe

Lanzarote je čtvrtým největším z Kanárských ostrovů a nejvýchodnějším, tedy nejbližším severní Africe. Není ale zas tak velký, abyste ho nestačili projet skrz naskrz za pár dní. Takže týden je přesně doba, po níž může-

te prohlásit, že Lanzarote docela slušně znáte. Ze severu na jih měří asi 60 km a v nejširším místě svého protáhlého tvaru nemá o moc víc než 20 km. Celkem to dělá rozlohu 864 km².

Na první pohled toho na Lanzarote příliš není, jen vyprahlá a málo úrodná krajina, kterou obdělávat znamená dřít s minimálními výsledky. Ale stačí se ponořit do vnitrozemí a nechat se ohromit vulkanickými tvary. Celá unikátní krajina ostrova byla ostatně prohlášena za biosférickou rezervaci pod ochranou UNESCO. Nechat se vést po silničkách k pobřeží a objevovat skryté nepřístupné zátoky bičované vlnami Atlantiku, který se už chystá po pouti z Ameriky na přistání v Africe.

Nejdřív piráti, pak sopky

Lanzarote drží historický primát. Jako vůbec první z kanárských ostrovů ho dobyla špa-

nělská koruna roku 1402 a ukradla jej původním obyvatelům Guančům, národu, který i dnes zůstává zahalen mnoha tajemstvími – třeba, kde se vlastně vzal.

Ochrana mocné říše ale klid zdejšímu novousedlíkům nezaručila. Z blízkých marockých břehů se často vydávali piráti, drancovali pobřeží ostrova a unášeli obyvatele, aby je pak výhodně zpeněžili na trhu s otroky. A to Arabové nebyli jediní, kdo připlouvali loupit. V 16. století se sem vydávali i piráti v britských službách nebo francouzští bukanýři. Všechny tyto útoky přispěly k tomu, že o století později se počet lidí na ostrově snížil na tři stovky. A když se situace zklidnila, ve věku příštím několikrát vybuchla sopka a zničila to málo políček. Momentální zámutek ale za pár let vystřídala radost. Lidé zjistili, že lávová pole jsou docela úrodná. Dnes tak ostrov →